

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ĐAKOVU
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-245/2023-31

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Đakovu, po sucu Petru Grguru, u pravnoj stvari tužitelja Miroslava Potoloveca, OIB: 00237429373, iz Lile, Našice, Lile Pejačevića 13 A, zastupan po punomoćniku Marinu Brajku, odvjetniku u Đakovu, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, iz Zagreba, Radnička cesta 50, zastupan po punomoćnici Petri Vatavek, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 24. rujna 2026., u nazočnosti tužitelja i njegovog punomoćnika, te uz javnu objavu presude, 25. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj: 9012220423, sklopljenog između tužitelja i tuženika, a prema kojoj odredbi se tužitelj obvezao kredit otplaćivati u 84 jednaka mjesečna anuiteta plativo u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja, prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, da tužitelju Miroslavu Potolovecu, OIB: 00237429373, isplati iznos od 1.668,50 eura (tisuću šesto šezdeset osam eura i pedeset centi) na ime ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli CHF s pripadajućim zateznim kamatama počev od dospjeća prvog dospelog iznosa pa do isplate, tj. od 1. ožujka 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi 14 % godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015., po stopi od 12 % godišnje, a od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri

postotna poena, od 1. siječnja 2023. pa do 31. prosinca 2023. prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a sve to u roku 15 (petnaest) dana i to na:

- Iznos od 3,96 eura počev od 01.03.2008. pa do isplate
- Iznos od 2,20 eura počev od 01.04.2008. pa do isplate
- Iznos od 19,50 eura počev od 01.11.2008. pa do isplate
- Iznos od 28,17 eura počev od 01.12.2008. pa do isplate
- Iznos od 26,42 eura počev od 01.01.2009. pa do isplate
- Iznos od 29,51 eura počev od 01.02.2009. pa do isplate
- Iznos od 32,75 eura počev od 01.03.2009. pa do isplate
- Iznos od 24,33 eura počev od 01.04.2009. pa sve do isplate
- Iznos od 26,21 eura počev od 01.05.2009. pa sve do isplate
- Iznos od 21,68 eura počev od 01.05.2009. pa sve do isplate
- Iznos od 16,36 eura počev od 01.07.2009. pa sve do isplate
- Iznos od 17,55 eura počev od 01.08.2009. pa sve do isplate
- iznos od 20,62 eura počev od 01.09.2009. pa sve do isplate
- iznos od 20,27 eura počev od 01.10.2009. pa sve do isplate
- iznos od 17,35 eura počev od 01.11.2009. pa sve do isplate
- iznos od 22,82 eura počev od 01.12.2009. pa sve do isplate
- iznos od 26,81 eura počev od 01.01.2010. pa sve do isplate
- iznos od 33,23 eura počev od 01.02.2010. pa sve do isplate
- iznos od 31,55 eura počev od 01.03.2010. pa sve do isplate
- iznos od 1.247,21 eura počev od 01.04.2010. pa sve do isplate.

i

riješio je

I. Utvrđuje se da je tužba tužitelja u dijelu u kojem zahtijeva isplatu preko iznosa utuženog podneskom od 28. kolovoza 2025. do iznosa utuženog tužbom podnesenom 5. lipnja 2023., povučena.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, da tužitelju Miroslavu Potolovecu, OIB: 00237429373, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.707,08 eura (tisuću sedamsto sedam eura i osam centi) sa zateznim kamatama tekućim od 25. rujna 2026. po stopi u smislu članka 29. stavak 2.

i 8. Zakona o obveznim odnosima do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a sve to u roku 15 (petnaest) dana.

III. Zahtjev tužitelja za naknadom parničnog troška, preko dosuđenog iznosa, odbija se kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 5. lipnja 2023. navodi da je s tuženikom 2007. sklopio Ugovor o kreditu broj: 9012220423 sa svrhom kupnje osobnog vozila na iznos od 37.670,76 CHF po srednjem za CHF tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita s rokom otplate na 7 godina (84 mjeseci), a koji kredit je prijevremeno otplaćen 2010.

1.1. Po saznanju tužitelja predmetnim Ugovorom tužitelj se obvezao otplaćivati glavnicu kredita i redovnu kamatu u 84 jednaka mjesečna anuiteta plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja, prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora.

1.2. Tužitelj nadalje navodi da je tuženik na taj način u Ugovoru o kreditu inkorporirao valutnu klauzulu kojom je glavnicu, koja čini predmet Ugovora o kreditu, vezao za tečaj švicarskog franka u odnosu na hrvatsku kunu, a čijim nekontroliranim rastom je tužitelj oštećen za razliku između tečaja švicarskog franka koji je iznosio na dan isplate kredita tužitelju na korištenje i tečaja koji se naknadno tijekom postojanja ugovorne obveze povećavao. Naime, ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak bile su nerazumljive tužitelju, kao prosječnom potrošaču, nepoštene i prema tome ništetne, jer je tuženik kao kreditor u vrijeme zaključivanja ugovora propustio informirati tužitelja o četiri činjenice: o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro, o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan, te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope.

1.3. Ukazuje da prema članku 81. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje propisano je da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, a što je ovdje upravo slučaj.

1.4. Uzimajući u obzir odredbe članka 81. stavak 2. 3. i članka 84. ZZP/03 te povrh svega odredbu članka 3. ZOO-a i tumačeći iste u duhu prava Europske unije, njene sveopće pravne stečevine i prakse suda Europske Unije te u skladu s Direktivom 93/13 EEZ, te sukladno stavu Ustavnog suda Republike Hrvatske i Vrhovnog suda Republike Hrvatske, jasno se da zaključiti da je tuženik ugovaranjem valutne klauzule CHF postupao nepošteno i time tužitelja, kao sudionika u obveznom odnosu, doveo u neravnopravan položaj na način da je u ugovoru o kreditu ponudio nisku kamatnu stopu i inkorporirao valutnu klauzulu, a istodobno prešutivši u potpunosti ekonomski rizik tečajnih razlika.

1.5. Uvažavajući stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi poslovni broj: Rev-2245/17, Ustavnog suda Republike Hrvatske i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske kao relevantnih i u ovom predmetu, a posebice pravno shvaćanje doneseno na sjednici Građanskog odjela VSRH dana 30. siječnja 2020. pod brojem Su-IV-47/2020-2 o zastarijevanju restitucijskih zahtjeva temeljem ništetnog ugovora, odnosno odredbi, tužitelj smatra kako je odredba koja se odnosi na valutnu klauzulu CHF ništetna, te da je tuženik dužan vratiti tužitelju sve što je temeljem takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sve to sukladno odredbama članka 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove.

1.6. Tužitelj navodi da je prethodno pribavio od tuženika potrebnu kreditnu dokumentaciju, osim Ugovora o kreditu i početnog otplatnog plana koje tuženik nije htio dostaviti, pa stoga tužitelj postavlja određeni tužbeni zahtjev, ali pridržava pravo konačnog uređenja tužbenog zahtjeva, kako u njegovoj ukupnosti, tako i po pojedinačnim iznosima, sa tijekom zatezne kamate na svaki dospjeli pojedini iznos zbog manjka stručnog znanja i to po pribavi potrebne kreditne dokumentacije i po provođenju financijskog vještačenja na okolnost koliko je tužitelj platio više tuženiku anuitete zbog rasta tečaja CHF naspram tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita tužitelju na korištenje i to u periodu od početka otplate kredita do dana njegove konačne otplate, izuzev razlike nastale na ime promjene redovne kamatne stope. Zaključno, predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnome osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva tužitelja te ističe da je tužba u cijelosti neosnovana.

2.1. Ističe i prigovor zastare te navodi da primjenom relevantnih odredaba zakona i to članka 225. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18. - dalje: ZOO) te ustaljene sudske prakse i stajališta Vrhovnog suda Republike Hrvatske, potraživanje tužitelja iz predmetne tužbe je zastarjelo, budući da zastarni rok od pet godina počinje teći od dana sklapanja ugovora o kreditu.

2.2. Tuženik ističe da tužitelj neosnovano smatra da povreda interesa pojedinačnog potrošača direktno proizlazi iz utvrđene povrede kolektivnih interesa u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača. Zahtjev koji ističe podnositelj kolektivne tužbe na koju se poziva tužitelj nije identičan, niti to može biti, zahtjevu ovdje tužitelja temeljem konkretnog ugovora.

2.3. Nadalje navodi da je odredba o valutnoj klauzuli unesena u Ugovor o kreditu na temelju odredbe članka 22. ZOO-a, stoga, primjenjujući stav Suda EU izražen u

presudi C-81/19, odredba ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli je isključena iz primjene Direktive 93/13 jer se pretpostavlja da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja i tuženika. Također, donošenje odluke o kreditnom zaduženju predstavlja životno prilično značajnu obvezu, primarno novčanu te se takva odluka ne može donijeti bez opširnog prikupljanja daljnjih obavijesti kako kod banke, ovdje tuženika, tako i iz ostalih sredstava informiranja o kreditnoj zaduženosti, valutama i ostalim stavkama bitnima za donošenje odluke o sklapanju ugovora o kreditu.

2.4. Naime, tužitelju prije svega nije moglo ostati nepoznato da Hrvatska narodna banka štiti tečaj domaće valute u odnosu na valutu EUR kako bi stabilizirala tečaj kada dođe do njegovih oscilacija, ali na taj način ne štiti tečaj kune u odnosu na valutu CHF. Tuženik ističe da takva općepoznata činjenica nije mogla ostati nepoznata tužitelju.

2.5. Tuženik ističe i da u vrijeme sklapanja osporavanih ugovornih odredaba nije postojao niti jedan zakonski i podzakonski propis koji bi od tuženika zahtijevao određeni način postupanja pri sklapanju ugovora s valutnom klauzulom, odnosno nisu postojali pravni okviri u kojima bi tuženik morao djelovati na području informiranja potrošača prije i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu. Sukladno stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske za ocjenu o jasnoći i razumljivosti valutne klauzule u CHF odlučno je jesu li na svjetskom ili domaćem tržištu postojale naznake koje su upućivale na postojanje okolnosti koje će izgledno i izvjesno utjecati na tečaj CHF prema kuni, odnosno je li tuženik za takve okolnosti znao ili morao znati i je li ih uskratio tužitelju prilikom sklapanja ugovora. U postupku kolektivne zaštite utvrđeno je da takve okolnosti nisu postojale, da nije bilo nikakvih posebnih rizika ili naznaka na globalnom ili domaćem tržištu te da je tuženik korisnicima, time i tužitelju, dao sve potrebne informacije kojima je i sam raspolagao.

2.6. Zaključno navodi kako je nesporno utvrđeno da ostale banke i tuženik nisu znali i nisu mogli znati i predvidjeti iznimno nagli i visoki rast vrijednosti valute CHF, stoga se takva vrsta neravnoteže ne može sanirati kroz propise o nepoštenim ugovornim odredbama, već kroz druge odgovarajuće i primjenjive institute, kao što su, primjerice, pravila o izmjenama ugovora zbog izvanrednih okolnosti, stoga predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnog troška tuženiku.

3. Radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja sud je u postupku detaljno pročitao spis, materijalnu dokumentaciju u spisu i to: pregled uplata po kreditu (list 5-6 spisa), potvrdu primitka (list 7 spisa), plan otplate (list 8-15 spisa), pojašnjenje "analize rizika koje nose krediti uz valutnu klauzulu i s promjenjivom kamatnom stopom – primjer kredita vezanog uz švicarski franak" objavljene u Biltenu o bankama br. 12 (list 30 spisa), nalaz i mišljenje vještakinje Tonke Vulić od 1. kolovoza 2025. (list 51-56 spisa), očitovanje vještakinje od 28. travnja 2026. (list 74 spisa), Ugovor o kreditu (list 76-79 spisa) te saslušao tužitelja i vještakinju Tonku Vulić.

4. Imajući na umu odredbu članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25. – dalje: ZPP), a na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih

dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan, a kako je to navedeno u izreci ove presude.

5. Prvotno valja ukazati kako je sud dopisom od 10. travnja 2025., poslovni broj: P-245/2023-11, a potom ponovno rješenjem na ročištu 13. srpnja 2026. tuženiku naložio dostaviti Ugovor o kreditu broj: 9012220423. Tuženik je svaki puta podneskom odgovorio da je obvezan čuvati svu kreditnu dokumentaciju iz kreditnog odnosa 11 godina sukladno Zakonu o kreditnim institucijama, stoga više nije u posjedu kreditne dokumentacije.

5.1. Tužitelj je na ročištu 13. srpnja 2026. predložio saslušanje vještakinje Tonke Vulić na okolnost je li u Ugovoru o kreditu zaključenim između parničnih stranaka bila ugovorena valutna klauzula u valuti CHF, sve slijedom činjenice što u spisu ne prileži Ugovor o kreditu.

5.2. Vještakinja Tonka Vulić na ročištu 24. rujna 2026. navela je da se iz knjigovodstvene kartice tuženika konto 3632 koji je iskazan u valuti CHF vidi da je kredit ugovoren u valuti CHF. Isto tako se vidi i iz realiziranog otplatnog plana, taj isti podatak kao i kompletan iznos ugovorene glavnice te ukupno plaćeni anuitet, koji se podaci također vide i u knjigovodstvenog kartici kredita. Vještakinja nadalje navodi da isto tako Privredna banka Zagreb d.d. u svim svojim ugovorima ugovara otplatu obaveza po srednjem tečaju banke na dan plaćanja obaveza, te su po tom tečaju uplate za anuitete preračunate u kune, a zatim u eure, odnosno razlike u eure. Sud je prihvatio u cijelosti iskaz vještakinje jer je dan istinito, okolnosno te u skladu s pravilima struke.

6. Nadalje, na ročištu održanom 24. rujna 2026. tužitelj je iskazao kako je predmetni Ugovor o kreditu realizirao radi kupovine automobila za osobne potrebe, a u to vrijeme nije bio obrtnik, vlasnik kakvog trgovačkog društva odnosno trgovac u širem smislu riječi. Tužitelj je iskazao kako mu djelatnik tuženika nije pojašnjavao odredbe Ugovora o kreditu kao niti odredbu o valutnoj klauzuli te mu je Ugovor o kreditu predložen unaprijed na potpis po sistemu "uzmi ili ostavi". Tužitelj zaključno navodi da nije imao mogućnost pregovarati o odredbama Ugovora o kreditu.

7. Sud prihvaća iskaz tužitelja, jer ga ocjenjuje istinitim, uvjerljivim i logičnim. Iz iskaza proizlazi da se tužitelj odlučio za kupnju osobnog automobila za svoje potrebe, da u to vrijeme nije bio trgovac i da mu je Ugovor o kreditu predložen unaprijed na potpis po sistemu "uzmi ili ostavi". Isto tako sud iz iskaza tužitelja utvrđuje da tužitelja nisu upozorili na sve rizike koji nastaju ugovaranjem kredita s valutnom klauzulom u CHF. Isto tako sud je utvrdio da je sam ugovor napisao tuženik te da je kao gotov ponuđen tužitelju na potpis bez da je s njim pregovarao o svim ugovornim odredbama.

8. Člankom 81. stavkom 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03. – dalje: ZZZP) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjestnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Stavkom 2. propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Prema stavku 3.

istog članka, činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Na temelju stavka 4. istog članka, ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o odredbama Ugovora o kreditu, a sve sukladno članku 81. stavak 4. ZZP-a.

10. Tuženik nije predložio niti jedan dokaz na okolnost da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao, već iz iskaza tužitelja proizlazi da mu ništa nije rečeno o rizičnosti valute CHF, već da mu je Ugovor o kreditu predöčen na potpis po sistemu "uzmi ili ostavi".

11. Slijedom navedenoga, ovaj sud zaključuje da se o odredbama Ugovora o kreditu, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi Ugovora koja se odnosi na valutnu klauzulu.

12. U okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s člankom 81. stavkom 1. ZZP-a, ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača. Prilikom ocjene je li sporna ugovorna odredba poštena, sud je uz primjenu članka 83. ZZP-a uzeo u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora) u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora.

13. Nadalje valja ukazati da kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 81. stavak 1. ZZP-a, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takvu ugovornu odredbu da se o njoj pojedinačno pregovaralo.

14. Direktivom 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke. Prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C-26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

15. Imajući na umu da je prosječnom potrošaču u Republici Hrvatskoj pojam valutne klauzule poznat, jer je u Republici Hrvatskoj valutna klauzula dopuštena i često se koristi, za zaključiti da je prosječnom potrošaču iz tih odredaba bilo i jasno pa prema tome i razumljivo da iznos glavnice ovisi o tečaju švicarskog franka prema kuni.

15.1. Međutim, prema tumačenju članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od strane Suda Europske unije (u presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu poslovni broj C-26/13), propuštanje davanja odgovarajućih informacija potrošačima u predugovornoj fazi čini ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo nerazumljivima pa one podliježu testu poštenosti, u ovom postupku potrebno je utvrditi i činjenicu je li tuženik predočio tužitelju informacije koje sadrže točne, nedvosmislene, jasne i razumljive kriterije, na temelju kojih bi prosječni potrošač, koji ne raspolaže stručnim znanjima i kojem je institut valutne klauzule poznat samo načelno, mogao razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima.

15.2. Prosječni potrošač u Republici Hrvatskoj u vrijeme kad su sklapani ugovori koji sadrže odredbe koje su predmet ovog spora nije znao da je uz valutnu klauzulu u švicarskim francima vezan rizik „valute utočišta“ koji ne postoji kod valutne klauzule u eurima, pa tako nije znao niti da je, jer je to bitno za donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora koji sadrži sporne odredbe, trebao biti o tome obaviješten. Zbog toga prosječnom potrošaču odredba kojom se rata kredita veže za valutu švicarski franak, iako mu je pojam valutne klauzule u osnovi jasan, nije razumljiva.

16. Budući da navedene odredbe prosječnom potrošaču nisu razumljive, imajući u vidu i da se o njima nije pojedinačno pregovaralo, ima mjesta ispitivanju njihove (ne) poštenosti, u smislu utvrđenja je li eventualni propust obavještavanja bio počinjen u dobroj vjeri ili suprotno načelu savjesnosti i poštenja te je li sklapanjem ugovora čiji su sastavni dio odredbe o valutnoj klauzuli u CHF stvorena značajna neravnoteža između ugovornih strana na štetu potrošača.

17. Sustav zaštite potrošača uspostavljen Direktivom 93/13 temelji se na ideji da se potrošač, zbog činjenice da nije utjecao na sadržaj budućeg ugovora, nalazi u slabijem položaju u odnosu na trgovca, kako u pogledu pregovaračke snage, tako i u pogledu razine obaviještenosti i položaja koji vodi do pristanka na uvjete koje je prethodno sastavio trgovac kao poslovni subjekt bez mogućnosti utjecaja potrošača na njihov sadržaj (osobito u Presudi Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid, C-484/08, EU:C:2010:309, t. 27).

18. Priroda i specifičnosti valute CHF nije poznata prosječnom potrošaču koji ne raspolaže stručnim znanjem, pa potrošač nije i ne može biti svjestan rizika kojeg preuzima. Stoga je i sama nerazumljivost ugovornih odredaba kojima se glavnica veže za CHF prema ocjeni ovog suda ozbiljan uzrok značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to protivno načelu savjesnosti i poštenja.

19. Neravnoteža između prava i obaveza stranaka ne nastaje ostvarenjem postojećeg rizika, niti prestaje pod utjecajem sniženja tečaja CHF, nego nastaje već samim sklapanjem ugovora koji sadrži predmetne ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, a kojima je pojedini potrošač taj rizik preuzeo na sebe, ne znajući za njega jer o tome nije bio informiran.

20. Tužitelju je trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbu o valutnoj klauzuli kako bi mogao predvidjeti posljedice koje iz toga ugovora proizlaze, a što podrazumijeva i predmetne odredbe Ugovora i Općih uvjeta tuženika o kojima

tužitelj nije bio u poziciji pregovarati. S tim u vezi, radi se o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja, jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su svi sudionici u postupku obveznih odnosa, kao u konkretnom slučaju, dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa.

21. Tijekom postupka nije utvrđeno da je tužitelju jasno i potpuno objašnjena odredba o valutnoj klauzuli zbog čega tužitelj nije mogao predvidjeti posljedice ugovaranja takvih odredbi.

22. Slijedom navedenoga, ovaj sud je utvrdio da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj: 9012220423, sklopljenog između tužitelja i tuženika, a prema kojoj odredbi se tužitelj obvezao kredit otplaćivati u 84 jednaka mjesečna anuiteta plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja, prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora, stoga je odlučeno kao pod točkom I. izreke presude.

22.1. Uvažavajući točke 5., 5.1. i 5.2. obrazloženja, za primijetiti je kako sud prilikom donošenja odluke nije kao dokazno sredstvo imao na raspolaganju Ugovor o kreditu broj: 9012220423. Međutim, uvažavajući iskaz vještakinje Tonke Vulić, nedvojbeno je utvrđeno da je Ugovorom o kreditu broj: 9012220423 ugovorena valutna klauzula.

23. Kako je predmetna odredba Ugovora kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula ništetna, to se ta odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nije imao pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. Odnosno, na temelju članka 323. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23. – dalje: ZOO) tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnim.

24. Radi utvrđivanja visine preplaćenog iznosa provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku Tonki Vulić iz Našica.

25. Provedenim vještačenjem je utvrđeno kako ukupna razlika zbog promjene tečaja iznosi 1.668,50 eura.

25.1. Tuženik je u podnesku od 19. rujna 2025. prigovorio nalazu i mišljenju vještakinje. Sud primjećuje da su istaknuti prigovori pravne prirode i to na način vještačenja kao da se radi o kunskom kreditu te iz razloga što su nalazom i mišljenjem prikazani samo preplaćeni iznosi razlike tečaja.

25.2. Vještakinja Tonka Vulić se u podnesku od 28. travnja 2026. očitovala na način da se u tablici 1 vide i izračunate manje plaćene razlike tečaja, u slučaju da sudu i protivnoj stranci trebaju isti podaci. Prema tome, vještakinja u podnesku dodatno potvrđuje svoj nalaz i mišljenje jer je sačinjen sukladno nalogu suda i zadatkom zadanome od suda te uobičajenoj sudskoj praksi izračuna razlike tečaja uslijed ništetnosti CHF valutne klauzule. Nakon što je očitovanje vještakinje dostavljeno tuženiku, isti više nije imao primjedbi.

26. Valja ukazati kako je tužitelj, po provedenom financijsko-knjigovodstvenom vještačenju, podneskom od 28. kolovoza 2025. uredio tužbeni zahtjev na način da je potraživao ukupan iznos od 1.668,50 eura na ime preplaćenih iznosa zbog ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli.

26.2. Iz navedenog podneska tužitelja proizlazi da je djelomično povukao tužbeni zahtjev za isplatu i to za iznos od 322,34 eura, obzirom da je tužbom potraživao iznos od 1.990,84 eura. Stoga je pravilnom primjenom odredbe članka 193. ZPP-a, odlučeno kao pod točkom I. izreke rješenja.

27. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Tonke Vulić, obzirom da je isti dan po stručnoj osobi, nakon izvršenog uvida u financijsku dokumentaciju u spisu, a nalaz i mišljenje valjano je obrazloženo i dano u suglasju sa suvremenim dostignućima financijske znanosti.

28. Slijedom navedenog sud je utvrdio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu u kojem se potražuje isplata vezano uz promjene tečaja vezano uz valutnu klauzulu u iznosu od 1.668,50 eura te je isti iznos dosudio tužitelju na teret tuženika kako je to navedeno u točki II. izreke presude.

29. Što se tiče pitanja tijeka kamata, ovaj sud smatra da se radi o stjecanju bez osnove nepoštenog stjecatelja koji je suprotan načelu savjesnosti i poštenja ugovorio ništetne odredbe pa stoga sud smatra da zakonske zatezne kamate teku od dana plaćanja anuiteta, ali kako su stranke učinile nespornim i sam tijek kamata na glavnica to je sud prihvatio taj tijek i isti dosudio.

30. Tužbeni zahtjev se u ovoj pravnoj stvari ne naslanja na odredbe o kolektivnom pregovaranju odnosno o sudskim odlukama u kolektivnoj tužbi i njenim učincima na pojedinačne sporove pa stoga sud smatra da se o pitanju zastare treba uzeti u obzir odredba članka 328. ZOO-a kojom je propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela odredbi Ugovora o kreditu.

31. Nadalje, sud je prilikom odlučivanja o prigovoru zastare imao u vidu i pravni stav Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice Odjela od 30. siječnja 2020. koji glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

31.1. Obzirom da se o ovom pitanju ništetnosti koji se odnosi na valutnu klauzulu u CHF iz Ugovora o kreditu koji nije bio obuhvaćen pravomoćnom presudom u kolektivnom sporu, to se presude iz tih postupaka ne odnose na ovo pravno i činjenično pitanje što znači da se početak zastare treba cijeliti sukladno citiranoj zakonskoj odredbi te sukladno naprijed iznesenom pravnom stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Dakle, u ovom slučaju zastara počinje teći tek od presuđenja u ovoj pravnoj stvari pa stoga tužbeni zahtjev tužitelja nije u zastari.

32. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 2. Zakona o parničnom postupku kojom je propisano da ako su stranke djelomično uspjele u parnici, sud će najprije utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga će utvrditi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranci odmjeriti naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici. Omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

32.1. Stoga, sud je krenuo od činjenice da je u postupku bila sporna osnovanost i visina tužbenog zahtjeva, pa je tužitelj u odnosu na osnovanost uspio sa 100%, a u odnosu na visinu sa 83,81% (od ukupno zatraženih 1.990,84 eura, dosuđeno 1.668,50 eura). Tužiteljev uspjeh u postupku je stoga 91,91% ($183,81\%/2$), a tuženikov 8,09%, pa je tužitelju uvažavajući i osnovu i visinu tužbenog zahtjeva priznato 83,82% opravdanih troškova postupka ($91,91\% - 8,09\%$).

32.2. Na ime troškova postupka tužitelj je postavila zahtjev u iznosu od 1.970,00 eura. Priznat mu je trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23. i 107/25. – dalje: Tarifa) i to trošak sastava tužbe u visini od 100 bodova (Tbr. 7/1), sastav podneska od 5. listopada 2023., 26. kolovoza 2025. u visini od 100 bodova (Tbr. 8/1), trošak pristupa ročištima 9. travnja 2025., 13. srpnja 2026. i 24. rujna 2026. za svako po 100 bodova (Tbr. 9/1) te nazočnosti ročištu za objavu presude 50 bodova (Tbr. 9/3).

32.3. Tužitelju je tako na ime zastupanja priznat trošak od 650 bodova, što uvećano za vrijednost boda (Tbr. 54) i pripadajući PDV iznosi 1.625,00 eura, pa mu je sukladno uspjehu priznato 83,82% opravdanih troškova, odnosno 1.362,08 eura, kojem iznosu je dodan trošak vještačenja 300,00 eura, koji je bio nužan u ovom postupku te trošak pristupa vještakinje na ročište 24. rujna 2026. u iznosu od 45,00 eura, što dakle čini sveukupan trošak u iznosu od 1.707,08 eura, stoga je odlučeno kao pod točkom II. i III. izreke rješenja.

33. Tužitelju je na njegov zahtjev dosuđena i kamata na trošak parničnog postupka te je o njenom tijeku i visini odlučeno primjenom odredbe članka 30. stavak 2. Ovršnog zakona i članka 29. stavak 2. ZOO-a, te su iste dosuđene tužitelju od dana presuđenja pa do isplate.

34. Slijedom svega naprijed navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Đakovo, 25. rujna 2026.

Sudac
Petar Grgur

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može izjaviti žalbu županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, u roku od 15 dana od dana primitka ove presude.

Dostaviti:

1. Tužitelju – putem punomoćnika
2. Tuženiku – putem punomoćnika

Broj zapisa: **9-3088d-a9dc5**

Kontrolni broj: **040f3-ca20d-ea156**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.